

og tillige at denne Frist for saa vidt maa være præklusiv, at intet Krav paa Bonusubbetaling for en Livsforf. der fremsættes efter Fristens Udløb af nogen anden end den, der ifølge de i § 12 givne almindelige Regler forudsættes berettiget, overhovedet kan komme i Betragtning. Under dette dobbelte Hensyn, dels til, at enhver formentlig Berettiget maa have tilstrækkelig Tid til at anmelden sit Krav, dels til, at Udbetalingen af Bonus til den, imod hvis Berettigelse Ingen agter at gjøre Indsigelse, ikke bør udsættes længere end nødvendigt, er Fristen i § 13 foreslaaet fastsat til 3 Maaneder fra den eventuelle Lovs Kraftræden, svarende til, at Anstaltens Plan fastkætter en Frist af 3 Maaneder for Udbetaling af Livsforf. summen, naar der er udstedt Police.

Naar det i Slutningen af § 12 er foreskrevet, at der i saadanne Tilfælde, hvor Forsikringsdokumentet ikke er braft tilstede, ikke maa tages Bestemmelse om Udbetaling af Bonus førend et Aar, efterat Loven er traadt i Kraft, er dette en nødvendig Følge af, at Forsikringsdokumentets mulige Gælder ifølge Bestemmelsen i § 13, sammenholdt med § 16, kan være berettiget til at melde sig i Løbet af dette Tidsrum, saa at det først efter dettes Udløb kan vides, at Forsikringsdokumentet ikke med gyldig Virkning kan bringes tilstede.

Hvis der fremsættes modstaende Krav paa Udbetaling af Bonus for samme Livsforf., maa det undersøges og afgjøres, hvem af de Paagjældende der i Virkeligheden er Forsikringens Gjer. Livsforf. ansaltens Bestyrelse, der ialtfald kun i Kraft af en udtrykkelig Bestemmelse derom i Loven kunde have Myndighed til at træffe en for de Paagjældende bindende Afgjørelse i saa Henseende, vilde — selv om det iøvrigt kunde anses for rigtig at overdrage den en saadan Myndighed — ikke kunne opfylde et saadant Hverv, og det allerede af den Grund, at den meget betydelige Arbejdsforøgelse, som Beregning og Udbetaling af Bonus vil medføre, ikke vilde levne den Tid til de fornødne Undersøgelser og Afgjørelser paa et for dens egentlige Virksomhed ganske fremmed Omraade af de muligvis mange og tildels vanskelige Spørgsmaal, som Tvivlsmaal og Tvivl om Berettigelse til at oppebære den en Livsforf. tillagte Bonus kunne fremkalde.

Der er derfor i Lovforslagets § 15 optaget Bestemmelse om Bestikelse af en særlig Kommission til Afgjørelse af alle sliige Spørgsmaal ved inappellabel Kjendelse. I Mangel af en saadan Kommission maatte disse Tvivlsmaal henvises til Afgjørelse ved de almindelige Domstole, og der var da

ingen anden Vej at gaa end i Løbet at fastsætte, at den, der ansaa sig for bedre berettiget, maatte inden den bestemte præklusive Frist gjøre sin formentlige Ret gjældende ved at nedlægge Forbud imod, at Bonus for den paagjældende Forsikring udbetales til den, der efter Reglerne i § 12 ellers maatte anses for Forsikringens Gjer, hvilket Forbud derefter uden Ophold skulde lovlig forfølges ved Domstolene. En saadan Fremgangsmaade vilde imidlertid ikke blot medføre en Forsinkelte af Bonusubbetalingen og Omkostninger, som den, der virkelig er Forsikringens Gjer, saavidt muligt, burde beskyttes imod; men dertil kommer den endnu betydeligere Mislighed, at Bonus i mangfoldige Tilfælde vil udgjøre saa lille en Sum (jfr. foranstaaende Tabel 4), at den ikke kan bære Omkostningerne ved en saadan Retsforfølgning, og den virkelige Gjer af Forsikringen vil da i mange Tilfælde praktisk være afftaaren fra at gjøre sin Ret til Bonus gjældende. Kun naar der bestiktes en særlig Kommission med Myndighed til endelig at afgjøre ethvert Spørgsmaal om, hvem der i dette Forhold er at anse for en Livsforf. Gjer, vil det være muligt for Enhver at faa sin Ret anerkjendt uden Beføstning og uden større Ophold end Sagens egen Væfaffenhed nødvendiggjør.

Lovforslagets Bestemmelser om Kommissionens Sammensætning give fuld Garanti for sagkyndig og retfærdig Afgjørelse af de den forelaatte Spørgsmaal og motiverer Bestemmelsen om, at denne Afgjørelse skal være endelig; at de Kommissionens Kjendelse underlagte Spørgsmaal om Udbetaling af Bonus saavel som Spørgsmaal om Udkomst til Bonus overhovedet undrages fra Domstolens Afgjørelse, kan ikke fremkalde Betænkelighed, eftersom Ingen har nogen som helst anden Ret end den, som selve Loven tilstaar dem.

Med Hensyn til et temmelig betydeligt, men bestemt begrændset Antal af Livsforf. er det givet med fuld Sikkerhed, at Ingen anden end den Forsikrede kan være retmæssig Gjer, nemlig alle de Livsforf., der med deres fulde Beløb ere af Finansministeriet antagne og endnu tjene som Fyldestgjørelse af Embeds- og Bestillingsmænds pligtige Guleforsørgelser, og for hvilke vedkommende Forsikringsdokument er deponeret i Finansministeriet. Med Hensyn til Bonusubbetaling kunne disse Forsikringer derfor behandles ganske som eventuelle Overlevelsesrenter ifølge § 11.

For Forsikringer, der tegnes for Bestillingsmænds lovbestemte Lønningsprocenter, udfærdiges der ifølge § 4 i Tillæg til Livs-